

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 418
din 08.07.2008**

Dosar nr.: 332/2008

Petiția nr.: 6179 din data 24.04.2008

Petent: C I

Obiect: discriminare instituită prin dispozițiile Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, cu modificările și completările ulterioare.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

I.1.1. C I cu domiciliul ales în

II. Obiectul sesizării

2.1. Petentul solicită constatarea unei situații discriminatorii creată prin dispozițiile art. 7 alin.1-5, art. 16 alin.2, art. 24 alin. 2-4 și alin.11-17, art. 28 alin.7, 8 și alin.12, art. 45, art. 50, art. 65 din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, cu modificările și completările ulterioare.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Prin plângerea înregistrată cu nr. 6179 din 24.04.2008, petentul susține că Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale produce discriminări între candidații la funcția de primar sau primar general în situațiile de candidatură în numele unui partid, a unei organizații a unei minorități sau independent. În acest sens, se arată că dispozițiile art. 7 alin.1-5, art. 16 alin.2, art. 24 alin. 2-4 și alin.11-17, art. 28 alin.7, 8 și alin.12, art. 45, art.

50, art. 65 din Legea nr. 67/2004 sunt discriminatorii, invocându-se prevederile art. 1 alin.3 și alin.5, art. 2, art. 4, art.6 alin.2, art.16, art. 37 și art. 52 din Constituția României și prevederile O.G. nr. 137/2000 și ale legii nr. 116/2002.

IV. Procedura de citare

4.1. Urmare petiției înregistrate sub nr. 6179 din 24.04.2008 acesta a fost constituită în dosarul nr. 332/2008 și transmisă spre competență soluționare Colegiului Director.

4.2. Analizând obiectul sesizării, astfel cum este formulat, Colegiul Director a ridicat din oficiu excepția de necompetență materială a Consiliului National pentru Combaterea Discriminării.

4.3. Prin adresa înregistrată cu nr. 6947 din 15.05.2008, excepția de necompetență materială, motivată, a fost comunicată petentului, având în vedere ca sesizarea viza sine qua non prevederile legii nr. 67/2004.

4.3. Prin aceeași adresă, Colegiul Director a solicitat petentului să își formuleze propriile apărări sau punctul de vedere.

4.4. Până la soluționarea petiției, petentul nu a comunicat propriile apărări față de excepția de necompetență materială a C.N.C.D., invocată în cauză.

V. Susținerile părților

Susținerile petenului

5.1.1. Pe fond, prin petiția cu nr. 6179 din 24.04.2008, petentul consideră că legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, cu modificările și completările ulterioare, produce discriminări între candidații la funcția de primar sau primar general, în situațiile de candidatură în numele unui partid, a unei organizații a unei minorități sau independent.

5.1.2. Astfel, la depunerea candidaturii la funcția de primar general la Municipiului București, petentul a constatat că legea nr. 67/2004 îi anulează libera opțiune de a vota candidatul cel mai bun, datorită prevederilor din lege care creează discriminări de poziționare între candidați și îl împiedică să evalueze corect valoarea reală a candidaților, ceea ce îi anulează implicit voința în raport cu ce și pe cine să voteze.

5.1.3. În acest sens, petentul arată că art.7 alin.1-5 impune discriminatoriu ca orgnizații civice etnice să prezinte liste de membrii, cât timp organizatii civice etnice parlamentare, partide și alianțe de partide nu trebuie să depună astfel de liste; art.16 alin.2 nu ia în discuție existența candidatului independent; art. 24 alin.2-4 candidatul independent nu poate fi protejat la secțiile de vot și B.E.C. și la numărarea buletinelor de vot; art. 24 alin. 11-16 cu privire la completarea birourilor electorale cu membri de partid dar nu și din partea candidaților independenți; art. 28 alin.7, 8 și 12 similar cu art. 24, art. 45 induce discriminare între candidații propuși de partide și candidații independenți; art. 50 induce

discriminare între cetățeni pe criteriul de apartenență politică, art .65 crează discriminare între candidați cu privire la timpii de antenă.

5.1.4. Față de aceste constatări, petentul invocă prevederile art. 1 alin.3 și alin.5, art. 2, art. 4, art. 6 alin. 2, art.16, art. 37 și art. 52 din Constituția României și prevederile O.G. nr. 137/2000 și ale legii nr. 116/2002.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. **În fapt**, Colegiul Director reține că, pe fond, petentul invocă caracterul discriminatoriu al dispozițiilor art. 7 alin.1-5, art. 16 alin.2, art. 24 alin. 2-4 și alin.11-17, art. 28 alin.7, 8 și alin.12, art. 45, art. 50, art. 65 din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, cu modificările și completările ulterioare.

7.1. **În drept**, Colegiul Director, în analiza actelor sau faptelor de discriminare, se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoge și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „**trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoge sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

7.2. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv**. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zuccheri and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

7.3. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care

sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

7.4. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 *Stubbings et autres c/Royaume-Uni*, parag.75)

7.5. Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența art.2 alin.1 al O.G. nr.137/2000, republicată.

7.6. Coroborat obiectului petiției deduse soluționării, astfel cum este formulat, Colegiul Director observă că în fapt, petentul sesizează Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării cu privire la o situație care decurge ipso jure din prevederile legii nr. 67 din 25 martie 2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, cu modificările și completările ulterioare. Însăși petentul arată în petiția sa că prevederile art.7 alin.1-5 impun discriminatoriu ca orgniazații civice etnice să prezinte liste de membrii, cât timp organizații civice etnice parlamentare, partide și alianțe de partide nu trebuie să depună astfel de liste; art. 16 alin.2 nu ia în discuție existența candidatului independent; art. 24 alin.2-4 candidatul independent nu poate fi protejat la secțiile de vot și B.E.C. și la numărarea buletinelor de vot; art. 24 alin. 11-16 cu privire la completarea birourilor electorale cu membri de partid dar nu și din partea candidaților independenți; art. 28 alin.7, 8 și 12 similar cu art. 24, art. 45 induce discriminare între candidații propuși de partide și candidații independenți; art. 50 induce discriminare între cetățeni pe criteriul de apartenență politică, art. 65 crează discriminare între candidați cu privire la timpii de antenă. (vezi infra parag. 5.1.2-5.1.3.) De altfel, în raport cu susținerile sale, petentul însuși invocă temeiul de drept, în speță, prevederile art. 1 alin.3 și alin.5, art. 2, art. 4, art. 6 alin. 2, art.16, art. 37 și art. 52 din Constituția României. (vezi infra parag. 5.1.4.)

7.7. Or, din acest punct de vedere, Colegiul Director, sub aspectul incidenței art. 2 al O.G. nr. 137/2000, republicată, este de opinie că împrejurarea nașterii tratamentului ipotetic diferit, decurge sui generis din prevederile legii nr. 67 din 25 martie 2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, cu modificările și completările ulterioare. În fapt, în exercitarea competențelor sale, Colegiul Director este chemat să se pronunțe cu privire la o circumstanță generică ce decurge sui generis dintr-un act normativ, în speță art. 7 alin.1-5, art. 16 alin.2, art. 24 alin. 2-4 și alin.11-17, art. 28 alin.7, 8 și alin.12, art. 45, art. 50, art. 65 din Legea nr. 67/2004, prevederi ce instituie discriminări, în opinia

petentului, în contradicție cu dispozițiile art. 16 din Constituția României precum și art. 1 alin.3 și alin.5, art. 2, art. 4, art. 6 alin. 2, art. 37 și art. 52 din Constituția României.

7.8. Însă, plângerea astfel cum este formulată precum și susținerile petentului nu sunt de natură a evidenția niciun element de fapt care ar permite, sub aspectul scopului sau efectului creat, reținerea unui comportament factual de restricție, preferință, excludere sau deosebire aplicat direct petentului, în raport cu persoane aflate în situații analoge, datorită unui criteriu determinat și care a avut drept consecință juridică afectarea unui drept prevăzut de lege în beneficiul său.

7.9. În raport de plângerea formulată și susținerile petentului, în opinia Colegiului Director nu se poate reține o împrejurare ipso facto aplicată la situația particulară a petentului, ceea ce ar putea determina eventuala incidență a unui comportament de natura celor reglementate de prevederile O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sau o eventuală răspundere contravențională, după caz.

7.10. Este adevărat că petentul invocă prevederi din acte normative modificate în cursul procesului legislativ, însă în considerarea acestor aspecte, de plano, Colegiul Director este de opinie că adoptarea sau modificarea unor acte normative nu poate fi asimilată unui comportament în sensul prevederilor Ordonanței de Guvern nr. 137/2000, republicată. Or, circumstanța tratamentului discriminatoriu invocată în cauză nu decurge dintr-o împrejurare de fapt cât decurge ipso jure din prevederile legii 67/2004, cu modificările și completările ulterioare.

7.11. Astfel cum a reținut și Curtea Constituțională în Decizia nr. 1.011 din 8 noiembrie 2007 publicată în Monitorul Oficial nr. 809 din 27 noiembrie 2007 „Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare este o *reglementare specială care stabilește comportamentele considerate discriminatorii* în viziunea legiuitorului și creează mecanismele prin care orice tip de discriminare poate fi sancționat și eliminat”. Curtea Constituțională arată în mod explicit că „*actul normativ criticat sancționează contravențional orice deosebire, excludere, restricție sau preferință care are ca scop ori efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în domeniul politic, economic, social și cultural ori în orice alte domenii ale vieții publice, dacă deosebirea, excluderea, restricția sau preferința se datorează apartenenței la o rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială, respectiv convingerilor, sexului sau orientării sexuale ori apartenenței la o categorie defavorizată*”.

7.12. Corelativ obiectului petiției și raportat la discriminarea instituită, în opinia petentului, prin prevederile art. 7 alin.1-5, art. 16 alin.2, art. 24 alin. 2-4 și alin.11-17, art. 28 alin.7, 8 și alin.12, art. 45, art. 50, art. 65 din Legea nr. 67/2004, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a statuat în jurisprudența sa, Colegiul Director nu analizează modul de stabilire sui generis, prin lege a unor drepturi în favoarea unor categorii de persoane în mod diferit față de alte categorii ori nereglementarea de legiuitor a unor aspecte care țin de

statutul unei persoane sau categorii de persoane. Din acest punct de vedere, examinarea soluțiilor legislative per se, alese de către legiutor și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României, revine Curții Constituționale.

7.13. De altfel, Curtea Constituțională s-a pronunțat în repetate rânduri cu privire la dispozițiile legii nr.67/2004, între altele prin Decizia nr. 146 din 15 martie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin.3 și 4 din legea nr. 67/2004, publicată în Monitorul Oficial nr. 299 din 11 aprilie 2005, Decizia nr. 353 din 3 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin.3 și 4 și 5 din legea nr. 67/2004, Decizia nr. 1177 din 12 decembrie 2007 cu privire la legea de modificare și completare a legii nr. 67/2007, publicată în Monitorul Oficial nr. 871 din 20 decembrie 2007, Decizia nr. 1.219 din 18 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 96 alin. (10) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, publicată în Monitorul Oficial nr. 117 din 14 februarie 2008, Decizia nr. 305 din 12 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din legea pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea legii nr. 67/2004, publicată în Monitorul Oficial nr. 213 din 20 martie 2008 și altele.

7.14. Desigur, Colegiul Director este de opinie că în materia specifică a nediscriminării, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării poate să adopte puncte de vedere, reprezentând opinii cu caracter de îndrumare, fără forță juridică obligatorie, cu privire la aplicarea principiului nediscriminării.

Acestă activitate trebuie înțeleasă în virtutea rolului specific îndeplinit de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării și a prevederilor speciale cuprinse în O.G. nr. 137/2000, republicată, precum și în sensul dispozițiilor Directivei Consiliului 2000/43/CE privind aplicarea principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de origine rasială sau etnică, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L180 din 19 iulie 2000, a Recomandării Generale nr. 2 a Comisiei Europene împotriva Rasismului și Intoleranței (din cadrul Consiliului Europei) privind instituțiile specializate pentru combaterea rasismului, xenofobie, antisemitism și intoleranță la nivel național și a Recomandării nr. 7 privind legislația națională referitoare la combaterea rasismului și a discriminării rasiale precum și a Rezoluției Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite nr. 48/134 din 1993 privind instituțiile naționale pentru promovarea și protecția drepturilor omului.

7.15. Astfel, potrivit Directivei Consiliului Uniunii Europene 2000/43/CE, Capitolul III, art. 13 „Statele membre trebuie să desemneze un organism sau organisme pentru promovarea tratamentului egal al tuturor persoanelor, fără discriminare pe criteriul originii rasiale sau etnice...” Potrivit alin.2 al art. 13 „Statele membre trebuie să se asigure că în competența acestor organisme se include: ...- elaborarea de recomandări cu privire la orice chestiuni legate de discriminare”.

Potrivit Recomandării Generale nr. 2 a Comisiei Europene împotriva Rasismului și Intoleranței, Capitol C., lit.i. organismele specializate trebuie să aibă între competențe și emiterea de „opinii referitoare la normele de practică

anti-discriminare din domeniile specifice” iar potrivit Recomandării Generale nr. 7 privind legislația națională referitoare la combaterea rasismului și a discriminării rasiale, Capitol V Dispoziții comune, parag. 25 „competențele organismului specializat trebuie să includă dreptul de a monitoriza legislația și de a acorda consultanță puterii legislative și executive”. În acest sens, Memorandumul explicativ al Recomandării, la parag. 53 arată că „organismul național specializat trebuie să dețină competența de a formula recomandări autorităților executive și legislative privind ameliorarea legislației, reglementărilor și a practicii”.

Potrivit Rezoluției Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite nr. 48/134 din 1993 privind instituțiile naționale pentru promovarea și protecția drepturilor omului, Capitolul Competențe și responsabilități, pct. 3 lit. a i) și lit. b), instituția națională trebuie să aibă competențe, între altele, în „emitere de opinii, recomandări, propuneri și rapoarte în orice chestiuni referitoare la promovarea și protecția drepturilor omului”.

7.14. În opinia Colegiului Director, dispozițiile speciale consacrate în special la nivelul Uniunii Europene, precum și a Consiliului Europei și a Organizației Națiunilor Unite, în materia instituțiilor specializate în domeniul drepturilor omului și în mod deosebit în domeniul nediscriminării, au fost receptate de legiuitorul român, prin legea nr. nr. 324/2006 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 626 din 20 iulie 2006 care transpune prevederile Directivei Consiliului 2000/43/CE privind aplicarea principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de origine rasială sau etnică, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L180 din 19 iulie 2000, și prevederile Directivei Consiliului 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament, în ceea ce privește încadrarea în munca și ocuparea forței de munca, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L303 din 2 decembrie 2000.

7.15. Potrivit art. 16 din O.G. nr. 137/2000, republicată „Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, este autoritatea de stat în domeniul discriminării, autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar și totodată *garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, în conformitate cu legislația internă în vigoare și cu documentele internaționale la care România este parte*”. Potrivit art. 18 alin.1 „Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul sau de activitate, *precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării*”. Iar potrivit art. 19 (1) În vederea combaterii faptelor de discriminare, Consiliul își exercită atribuțiile în următoarele domenii: a) prevenirea faptelor de discriminare; b) medierea faptelor de discriminare; c) investigarea, constatarea și sancționarea faptelor de discriminare; d) monitorizarea cazurilor de discriminare; e) acordarea de asistență de specialitate victimelor discriminării”.

7.16. Or, în interpretarea coroborată a prevederilor art. 16, art. 18 și art. 19 din O.G. nr. 137/2000, republicată, Colegiul Director este de opinie că, lato senso, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării are atribuții de natură a justifica formularea unor puncte de vedere, opinii sau recomandări, cu caracter

de îndrumare, fără forță juridică obligatorie, circumscrise analizei principiului nediscriminării.

7.17. Or, în raport cu susținerile petentului, Colegiul observă că situațiile invocate sunt de natură generică fără a se putea reține în privința sa fapte care permit a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte.

Opinie separată exprimată de Haller István

1. Privind atribuțiile Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, O.G. nr. 137/2000, republicată, are următoarele prevederi relevante: „Art. 16 - Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, denumit în continuare Consiliul, este autoritatea de stat în domeniul discriminării, autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar și totodată garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, în conformitate cu legislația internă în vigoare și cu documentele internaționale la care România este parte. [...]

Art. 18 - (1) Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării. (2) Consiliul elaborează și aplică politici publice în materia nediscriminării. În acest sens, Consiliul va consulta autoritățile publice, organizațiile neguvernamentale, sindicatele și alte entități legale care urmăresc protecția drepturilor omului sau care au un interes legitim în combaterea discriminării.”

În consecință, în calitate de singura autoritate de stat din România care este definit ca fiind garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, responsabil cu privire la armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative care contravin principiului nediscriminării, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu poate invoca excepția necompetenței materiale în situația în care obiectul petiției se referă la o prevedere legală.

2. Ordonanța de urgență nr. 75 din 11 iunie 2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, publicat în Monitorul Oficial al României nr. 462 din 20 iunie 2008, la art. V, prevede: „În Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2007, după alineatul (2) al articolului 19 se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins: «(3) Sesizările având ca obiect măsurile legislative adoptate în contextul stabilirii politicii de salarizare a personalului din sistemul bugetar nu intră în competența de soluționare a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.»”

Astfel în mod implicit se recunoaște competența de soluționare a petițiilor care au ca obiect măsurile legislative adoptate în alte domenii decât cele care privesc salarizarea personalului din sistemul bugetar.

3. Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a soluționat sute de petiții care au avut ca obiect măsuri legislative, acestea fiind confirmate de decizii

ale instanțelor (cum ar fi cele privind statutul magistraților). Art. V al O.U.G. nr. 75/2008 este motivat tocmai de aceste hotărâri ale Consiliului.

4. Nu se poate susține ideea că drepturile petentului nu sunt afectate de prevederile legii electorale, din moment ce petentul are drept de vot.

5. Legea electorală din România a fost criticată pe plan internațional în mod repetat pentru prevederile discriminatorii pe care le conține, inclusiv de Comisia pentru Democrație prin Drept a Consiliului Europei („Comisia de la Veneția”). Curtea Constituțională trebuie să se raporteze întotdeauna la prevederile Constituției României, deciziile Curții fiind general obligatorii; Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării însă, conform prevederilor legale, se raportează inclusiv la tratatele internaționale, formulând doar recomandări. Astfel se poate observa că nu se poate accepta ideea că în situația în care Consiliul s-ar pronunța asupra cazurilor care au ca obiect prevederi legale, s-ar substitui Curții Constituționale.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu majoritate de voturi (5 pentru și 1 împotriva)** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. nu pot fi reținute aspecte care intră sub incidența prevederilor Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;

2. clasarea dosarului;

3. se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte;

4. o copie a hotărârii se va transmite petentului C. I cu domiciliul ales in

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA PAULA ROXANA – Membru

VASILE ANA MONICA - Membru

Data redactării 24.07.2008

Red. D.G., Tehnored. A.P., exemp.3

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

